

LADY WILKINSON & TỰ SỰ

Tôi sắp chào từ biệt để ra về thì, bằng một cái vẫy đuôi cuối cùng, bà giữ tôi lại.

“Cháu định bỏ dì lại thế này thật sao?”

Bao giờ dì mới gặp lại cháu?

Ở lại nói chuyện với dì đi.

Cháu sẽ không hối tiếc đâu.

Maggy đã nói là giữ lời.”

Kế hoạch nghỉ của tôi đơn giản lắm.

Hai ngày.

Tối hôm sau lẽ ra tôi phải bay về Ý.

Nhưng một quý bà quý tộc cao tuổi đang gọi từ London, và tôi, một gã nửa dòng máu Calabria, không thể giả vờ không nghe thấy.

“Dì muốn cháu dành cho dì bao nhiêu thời gian?”

Mắt bà mở to.

Trong chốc lát, trông bà như thể chưa nghe rõ lời tôi.

Như thể bà đã hiểu lầm.

Nhưng không.

Đúng là tôi đang nói.

Và bà, một người đàn bà Anh có kinh nghiệm làm vũ khí và được trời cho sự sáng suốt tuyệt đối, lập tức nhận ra cơ hội.

Bà mỉm cười, đáp:

“Cả một đời.”

Hễ ở bất cứ đâu trên thế giới có một người đàn bà nói:

“Anh sẽ không hối tiếc đâu,”

thì nghĩa là người ấy đã có sẵn một hay nhiều bất ngờ chờ bạn.

Đó là điều tôi học được suốt cả đời, trong những trải nghiệm đa văn hóa của mình.

Những người đàn bà tôi gặp chưa bao giờ là một con số.

Họ đơn giản là cội nguồn của cái thế giới mà tôi thuộc về.

Tôi sẽ về khách sạn và báo cho họ biết kế hoạch khởi hành mới.

Tôi sẽ dành cho bà năm ngày.

Đó là điều ít nhất tôi có thể tặng.

Thế nhưng, trước khi để tôi đi, bà lại giữ tôi thêm lần nữa và nói:

“Người đàn bà mà bây giờ cháu gọi là Mẹ là một người bạn của dì.

Dì với bà ấy đã chiến đấu trong cùng một cuộc chiến.

Rốt cuộc số phận đưa hai người về hai ngã, nhưng chẳng ai trong hai người cho phép mình quên.

Sự kính trọng vẫn thật.

Sự kính trọng vẫn từ cả hai phía.”

Rồi bà nhìn tôi với vẻ chắc chắn điềm nhiên của người đã sống qua mấy kiếp, và khẽ thốt ra những lời làm thay đổi tất cả:

“Chào mừng, cháu trai.”

Ferdinando